

Горизонти Миколи Дмитрієва, або коли здоровий розум перемагає

Нещодавно на Рівненщині побував міністр науки і освіти України Станіслав Ніколаснко. У великому залі облдержадміністрації він мав зустріч з представниками педагогічних колективів області, та групі освітян вручив нагороди. Серед тих, хто з рук міністра отримав почесну грамоту Міністерства освіти та науки України був і директор Корецького ВПУ-24 М.І.Дмитрієв.

Коли Микола Іванович отримував високу відзнаку, подумав, що є правда на світі. Згадав, як ще недавно його переслідували і стояло питання про звільнення з посади. Чого тільки не пережив тоді М.І.Дмитрієв – погрози, шантажі, лікарняне ліжко і т.д. Дійшло до загальних зборів колективу. Та, Слава Богу, колеги з учбового закладу захистили свого керівника, віддавши за його майже сто процентів голосів.

- Інакше і бути не могло, - говорять тепер. - Як не-як знаємо Миколу Івановича більше тридцяти років як високоосвічену, порядну, вболіваючу за справу людину. Це завдяки йому в училищі появились такі нові професії як кравці, кухарі-кондитери, штукатури, муляри, лицювальники-плиточники, оператори комп'ютерного набору, секретарі керівників та ін. А чисельність учнів зросла більше ніж удвічі. Для кращого опанування професіями введено в дію лабораторії та кабінети з

відповідним сучасним обладнанням. Учбовий заклад повністю газифікований. Є можливість для бажаючих отримувати на базі училища і водійські права категорії "В" та "С" та мотоциклістів. Для цього придбаний відповідний транспорт. Відновлено роботу також двох спортивних та тренажерного залу. На його базі діє відомий в області і за його межами спортивний клуб "Атлант", де мають можливість займатися не лише учні училища, а й молодь міста. Поліпшено умови проживання юнаків та дівчат в гуртожитку. А на учбовому полі збираються дорідні врожаї пшениці, овочів та інших сільськогосподарських культур для потреб закладу.

- А коли запитав у Миколи Івановича скільком юнакам та дівчатам він дав путівку в життя, замислився: "- Десь тисяч п'ятнадцять буде".

В тихому, просторому кабінеті Миколи Івановича зайшла мова і про його

особисто. Три роки як очолює колектив, має звання викладач вищої категорії та викладач-методист. Закінчив українську Ордену Трудового Червоного Прапора сільськогосподарську академію. Був викладачем у Мирогощанському радгоспі-технікумі. Народився і пройшло босоного дитинство у землянці

на березі сибірської річки Єнісей. А коли помер Сталін і настало в країні тепління репресованим батькам дозволили повернутися в Корець, звідкіль була мати. Відразу жили на монашинському хуторі, згодом побудувались. В нашому старовинному місті М.І. Дмитрієв закінчив першу школу і пішов у терни-

сте самостійне життя, яке не раз готувало йому різні випробовування.

Сьогодні за отриману відзнаку Микола Іванович завдячує всьому колективу, з яким пліч-о-пліч розбудовував профтехосвіту і досяг неабияких результатів. Це старший майстер Р.Ф.Романик, майстри Ф.П.Галгацький, В.П. Вознюк, В.В.Булан, М.П. Дудинський, викладачі В.І.Іванчук, В.М. Шумейко, А.В.Кречмаровський, інженерно-технічні працівники О.С.Мосійчук, О.П. Кобилянський, В.Г.Дячук, Р.В.Дион. Великою підмогою були заступники В.С.Силін, В.П.Кириченко та М.М.Голка.

А коли М.І.Дмитрієв після трудового дня повертається додому, в оселі його чекає затишок і теп-

ло, любляча дружина Мирослава та внук-першокласник Сашко. Наперекір невгодам життя продовжується.

На знімках: М.І. Дмитрієв (справа) із своїм заступником В.П. Кириченком;

сім'я Дмитрієвих під час відпочинку

А.ПАВЛОВСЬКИЙ